

да поддържа бодрост и да дава защита на угнетените от черкезите хора. Тъй Васил Иванов станал любимец на младежите „юнаци“ и на населението. В близкото село Башкйой, дето имало будни младежи, момците се запознали с новия учител, станали му верни другари и съставили дружинка от 6 „юнака“ за защита на народната чест от черкези и татари. Но безпокойния дух не се задържал дълго. Той се преместил в с. Конгас, учителствувал 3 — 4 месеца, направил изпит с децата през май, простил се с дружината си и изчезнал.

1866.— От Добруджа Васил Иванов се промъкнал пак в Карлово. На глава носел самур калпак — морско конче. Опитал се тук-таме да се залови на работа и да следва идеите си за подбуждане на младежите към бунтарство и стремеж за свобода, но срещнал голяма съпротива. Турската власт помняла Войняговските му подвизи, та го преследвала на всяка стъпка. Братята му, майка му, зет му Андрея постоянно били викани по конаците да дават показания, къде ходи Васил, отде е зел самурен калпак и каква работа върши. За да даде мира на роднините си и да се срещне с белградските си приятели, Васил решил да напусне Карлово; той минал през Шипка, Габрово, Ловеч и се прехвърлил в Влашко.

V. Знаменосец в Балкана.

Положението на работите в Ромъния.—Васил Иванов пристигнал в Ромъния в това време, когато там ставали важни промени. Българската емигра-